

fører feiler, idet han har betragtet dette som en almindeligt udtalt Sætning. Men det var, saaledes som jeg forstod det, kun et Exempel, der blev anført paa, hvormeget der efter den ene Bestemmelse i det yderste Tilfælde kunde opnaaes, og hvormeget der efter den tidligere Bestemmelse i det Høieste kunde opnaaes. Naar dernæst den ærede Ordfører, for at oplyse, at det vilde være i meget sjeldne Tilfælde, at det vilde opløbe til 500 Rbd., har anført, at det fordrede en Tjenestetid af 30 til 40 Aar, da turde den ærede Ordfører atter deri tage fejl. Thi det er bekendt, at en stor Deel af disse Soldofficeranter anvendes eller gaae over fra Militairretaten. Naar man nu veed, at tidligere var der i Kongeriget 1023 Embedsmænd under Told- og Consumtionsvæsenet, hvoraf 400 vare ansatte efter Indstilling af Generaladjutanten, saa troer jeg, at deraf vil sees, at det vil være et temmelig almindeligt Tilfælde, at en saadan Overgang fra Militairretaten til Toldvæsenet finder Sted, og at, naar saaledes en i Militairretaten ansat Mand, som kan have tjent der i 10 eller 20 Aar, gaaer over i Toldvæsenets Tjeneste, der saa fordres i det ene Tilfælde 20 Aar og i det andet kun 10 Aar, for at han kan komme til at opnaae den høieste Pension ifølge Pensionssloven. Den ærede Ordfører har meent, at Hovedtanken ikke har været Besparelse. Dette er fuldkommen rigtigt. Men man har dog tillige taget Hensyn dertil og tillige anseet det som en Anbefaling for Forslaget, at derved virkelig finder en Besparelse for Statskassen Sted. Jeg skal ikke her gaae ind paa Spørgsmaalet om Alderstillaag, da Alderstillaag efter min Anskuelse ikke bør finde Sted. Det er en ganske anden Sag, hvorvidt man vil finde, at de fastsatte Gager ere for lave eller ikke. Men jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at en effektiv Besparelse dog virkelig vil finde Sted efter det stillede Endringsforslag, og det er den, at Enkerne efter de kongelige Embedsmænd faae Pension ifølge Pensionssloven, og at de aldrig ville kunne faae den efter det stillede Endringsforslag. Om de ville kunne faae en Understøttelse af Understøttelseskassen, det er et ganske andet Spørgsmaal; men det er ganske vist, at en saadan Understøttelse ialfald aldrig vil kunne

opløbe til den Sum, som er tilstaaet dem efter Pensionssloven. Naar den ærede Ordfører har troet i det stillede Endringsforslag at see en Smag for Vilkaarlighed hos Forslagsstillerne, da kan jeg, for mit Vedkommende idetmindste, forsikre ham om, at han i saa Henseende har betragtet Endringsforslaget fra et urigtigt Standpunkt. Det forekommer mig, at Anskuelsen hos mig justement er den modsatte. Det er just for at sikke den hele Classe, for at give hele Classen en Rettighed og ikke blot en Adgang, for at sikke hele Classen, at naar Bestillingsmændene i samme i 10 Aar have tjent Staten, da have de Ret til Understøttelse. At Størrelsen af denne Understøttelse ikke kan optages i Lovforslaget, ikke beregnes forud med den største Nøiagtighed, det følger jo af, at Forslagsstillerne ikke have villet optage den lange Scala, som maatte være nødvendig for at kunne komme til et nogenlunde nøiagtigt Resultat, og deraf, at Forslagsstillerne ere gaaede ud fra den Anskuelse, at, naar det er overladt til Finantsministeren at tage Bestemmelse om Størrelsen, da ville Regler derfor ogsaa blive fastsatte, forsaavidt som ikke de Regler, der allerede gjælde for Understøttelseskassens Udbetalinger eller Understøttelser, deryaa skulde kunne finde sin Anvendelse. Det forekommer mig derfor, at det er saa langt fra, at der udtaler sig nogen Vilkaarlighed i det stillede Endringsforslag, at det tværtimod har sørget for, hvilket ogsaa var Forslagsstillerne's Hensigt, at sikke alle disse Bestillingsmænd imod Vilkaarlighed saameget, som det lod sig gjøre (Ja!).

Ordføreren: Den sidste ærede Taler har rigtignok, uden at vide det, bestyrket min Paastand om, at det var i Principet det samme Forslag, som sidst forelaa; thi den ærede Taler har glemt, at der fandt en dobbelt Afstemning Sted over det vedkommende Forslag. Der fandt nemlig een Afstemning Sted med Ordet „kunne“ og een uden Ordet „kunne.“ I det ene Tilfælde var Afstemningens Udfald 26 Stemmer mod 11; i det andet Tilfælde var Majoriteten noget større, jeg husker den ikke (Secretairen (Frich): 32 mod 5); men der blev afgjort over begge Dele, og ved at altsaa Ordet „kunne“ udgik, blev Forslaget i Principet